

SARAH MORGAN

Suve- otsijad

*Kolm naist, legendaarne autoreis ja suvi,
mis muutis kõike*

Originaali tiitel:
Sarah Morgan
The Summer Seekers
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Piret Baumann
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2021 by Sarah Morgan
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B04409722
ISBN 978-9949-82-887-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Susan Ginsburgile, parimatest parimale,
tänuga abi, juhatuse ja sõpruse eest.

Seikluseks pole kunagi liiga hilja.

1

Kathleen

PIIMAKLAAS päästis ta. See ja soolane peekon, mille ta mitu tundi varem oli õhtusöögiks praadinud ja mis oli ta suu kuivaks jätnud.

Kui ta janune poleks olnud – kui ta oleks ikka veel maganud ülakorrusel naeruväärselt kallil madratsil, mille oli ostnud oma kaheksakümnendaks juubeliks –, poleks ta ohtu märganud.

Nüüd aga seisis ta külmkapi ees, piimapakk ühes ja klaas teises käes, ja kuulis valju põntsastust. Niisugune heli ei sobinud Inglismaa maakolka leherohkesse pimedusse, kus reeglina oli kuulda vaid öökullihõikeid ja vahel lammaste määgimist.

Ta pani klaasi käest ja pööras pead, et paremini mõista, kust see heli tuleb. Tagaukse juurest. Kas ta oli jälle unustanud selle lukku keerata?

Kuu täitis köögi tontliku kumaga ja Kathleenil oli hea meel, et ta polnud tundnud vajadust tuld põlema panna. See pidi talle kahtlemata eelise andma.

Ta pani piima tagasi ja sulges vaikselt külmkapi ukse, nüüd kindel, et ta ei ole majas enam üksi.

Vaid mõne hetke eest oli ta maganud. Mitte küll sügavalt – seda juhtus viimasel ajal vaid harva –, kuid kuskil unelainete vahel ulpides. Kui keegi oleks talle nooruses öelnud, et ta ka kaheksakümneaastaselt veel seiklustest unistab, poleks ta vananemist nii väga kartnud. Oli võimatu unustada, et ta *tõesti* vananes.

Õeldi, et ta on oma vanuse kohta imelises vormis, kuid enamasti ei tundnud ta end üldse imeliselt. Isegi tema armastatud ristsõnade vastused olid hakanud peast minema. Nimed ja näod keeldusid õigel hetkel teineteisega kokku sobitumast. Tal oli raske meenutada, mida

ta eelmisel päeval teinud oli, kuigi kui ta meenutas kahekümne aasta tagust aega, oli kõik täiesti selge. Lisaks sellele olid toimunud füüsilised muudatused: tema silmanägemine ja kuulmine olid õnneks veel head, kuid ta liigesed valutasi ja luud samuti. Kassi toitmiseks kummardamine oli paras katsumus. Treppidest üles ronimiseks oli vaja rohkem vaeva näha, kui talle meeldis, ja ta pidi alati ühe käega käsipuust hoidma – *igaks juhuks*.

Ta polnud kunagi olnud keegi, kes asju *igaks juhuks* teeb.

Tema tütar Liza tahtis, et ta kannaks häirekella. See on selline alarmsüsteem, kus nupuvajutus kiirabi kohale kutsub. Kuid Kathleenil oli õnnestunud sellest seni keelduda. Nooruses oli ta kogu maailma läbi rännanud, juba enne seda kui niisugune tegevus populaarseks sai. Ta oli pikemalt järele mõtlemata oma ohutuse seikluse nimel kaalule pannud. Enamasti tundis ta end nüüd hoopis teise inimesena.

Sõpradest ilma jäämine ei aidanud. Ükshaaval kukkusid nad teepeenrale ja võtsid kaasa ühiseid minevikumälestusi. Iga kaotusega kadus tükike Kathleenist. Tal oli kulunud aastakümneid mõistmaks, et üksindust ei tekita inimeste puudumine, vaid nende inimeste puudumine, kes sind tunnevad ja mõistavad.

Ta võitles tuliselt selle nimel, et mingit osa oma vanast minast säilitada – seepärast ei kuulanud ta Lizat, kui too palus tal elutoapõrandalt vaip eemaldada, lõpetada ülemistelt riulitelt raamatute alla võtmiseks treppredeli kasutamine või jätta ööseks tuli põlema. Iga kompromiss tähendas, et ta kaotab järjekordse kihi oma iseseisvusest, kusjuures iseseisvuse kaotamine hirmutas teda rohkem kui miski muu.

Kathleen oli alati olnud pere kõige mässulisem ja ta oli ikka veel niisugune – kuigi ta polnud kindel, kas teistel mässumeelsetel ka käed värisevad ja süda peksab.

Ta kuulis raskeid samme. Keegi otsis maja läbi. Mida tal küll vaja oli? Missuguseid aardeid ta siit leida lootis? Ja miks ta oma kohalolu kuidagi varjata ei üritanud?

Ignoreerinud seni resoluutselt kõiki vihjed oma haavatavusele, pidi Kathleen nüüd tunnistama, et teatud oht siiski eksisteerib. Vahest poleks ta pidanud nii kangekaelne olema. Kui mitu minutit pärast nupuvajutust abiväed kohale jõuaksid?

Reaalsuses oli võimalik abivägi vaid Finn Cool, kes elas kolm maa-lappi eemal. Finn oli muusik ja ta oli krundi nimelt selle pärast ost-nud, et seal otsesed naabrid puudusid. Tema veidruse üle peksti küla peal küllalt keelt. Ta korraldas kärarohkeid pidusid, mis kestsid tihti varaste hommikutundideni, kusjuures neid pidusid külastasid gla-muursed londonlased, kes oma uhkete sportautodega kitsastel kur-vilistel teedel kihutasid ja kohalikke terroriseerisid. Postkontoris oli keegi hakanud selliste pidude keelamiseks allkirjugi koguma. Räägiti ka narkootikumidest ja poolalasti naistest. Kõik see kõlas nii põnevalt, et Kathleen oleks väga tahtnud kontvõõraks minna. Igal juhul parem kui mõni igav naisteklubi, kus tuli küpsetada ja kududa ja banaani-koogi retsepte vahetada.

Finnist pole tal sellel kriisihetkel mitte mingit abi. Oli äärmiselt tõenäoline, et too istus parajasti, kõrvaklapid peas, oma studios või oli hoopis purjus. Igal juhul ei kuuleks ta appihüüdu.

Politseisse helistamiseks oleks Kathleen pidanud läbi kõõgi ja üle koridori elutuppa telefoni juurde astuma, aga ta ei tahtnud oma kohalolu reeta. Pere oli talle mobiiltelefoni hankinud, kuid see seisis ikka veel kasutamata kujul karbis. Tehnoloogiani tema seiklushimu ei ulatunud. Talle ei meeldinud mõte sellest, et mingi tundmatu isik jälgib iga tema liigutust.

Kõlas järjekordne mütsatus, seekord valjem, ja Kathleen pidi käe rinnale suruma. Ta tundis, kui tormakalt ta süda tagus. Vähemalt oli see veel töökorras. Selle eest peaks ta tõenäoliselt tänulik olema.

Kui ta oli nurisenud seikluste puudumise üle, ei olnud ta just sel-list olukorda silmas pidanud. Mida ta küll teha saaks? Tal polnud ühtegi nuppu, mida vajutada, ega ka telefoni, millega abi kutsuda. Nii et asjaga tuli ise hakkama saada.

Ta kuulis juba mõtteis Liza häält: *ema, ma ju ütlesin!*

Kui ta olukorrast elusana välja tuleb, jääb Liza seda talle igavesti korrutama.

Hirm asendus vihaga. Selle sissemurdja pärast tembeldatakse tema vanaks ja väetiks ning sunnitakse elupäevade lõpuni ühte tuppa, kus põetajad tema toidu tükkideks lõikavad, temaga liiga valjul häälel kõnelevad ja teda vannituppa saadavad. Tema senine elu saab sellega läbi.

Ta *ei* saanud selle juhtumist lubada.

Parema meelega sureb ta sissemurdja käe läbi. Vähemalt saab tema järelehüüe seeläbi üsna huvitav.

Veelgi parem oleks, kui ta jääks ellu ja suudaks tõestada, et ta iseisva eluga hakkama saab.

Kiirelt köögis ringi vaadates ja sobivat relva otsides märkas ta raskest musta praepanni, millega oli ennist peekonit praadinud.

Ta tõstis selle vaikselt üles, pigistas tugevasti käepidet ja hiilis koridoriukse juurde. Kahhelkivid tema – kahjuks paljaste – jalgade all olid jahedad. Ei olnud kuulda ühtegi heli. Tema kohalolu polnud võimalik märgata. Tal oli eelis.

Ta saab sellega hakkama. Kas ta polnud mitte kunagi ühel Pariisi kõrvaltänaval röövlile säru teinud? Hästi, ta oli siis küll kõvasti noorem, kuid praegu saab ta vastast üllatada.

Kui palju neid sissemurdjaid oli?

Rohkem kui üks teeb olukorra keerulisemaks.

Kas tegemist on professionaaliga? Ei, professionaal ei oleks nii vali ja kohmakas. Kui tegemist on lastega, kes tulid tema telerit varastama, siis peavad nad pettuma. Lapselapsed olid üritanud teda veenda „nutikat“ televiisorit ostma, kuid mida ta sellega küll peale peaks hakkama? Ta oli oma olemasoleva masina intelligentsusindeksiga täielikult rahul, tänan küsimast. Tehnoloogia ei teinud muud, kui tekitas Kathleenis endas rumala tunde. Tal ei olnud vaja, et ta masin praegusest nutikam on.

Võib-olla ei kavatsenud sissemurdja kööki tulla. Nii saaks Kathleen seni peidus olla, kuni too on vajaliku leidnud ja lahkub.

Sissemurdja ei saaks kunagi teada, et Kathleen kodus oli.

Ta ei saaks...

Kathleeni läheduses krigises põrandalaud. Selle maja kriginad olid talle kõik täpselt teada. Keegi oli otse teisel pool köögiust.

Ta põlved läksid pehmeks.

Oh Kathleen, Kathleen.

Ta pigistas käsi praepanni käepideme ümber.

Miks ta ometi vanurite jooga asemel enesekaitsetrenni polnud läinud? Mis kasu oli tal „Allavaatavast koerast“, kui tal oli tegelikult hoopis valvekoera vaja?

Vari astus tuppa. Pikemalt mõtlemata tõstis Kathleen panni ja lõi sellega tugevasti allapoole, et panni enda raskus mõjuks löögitugevusele sama palju kui Kathleeni musklijõud. Kõlas mütsatus ja pann pörkas tagasi, see oli tabanud võõra pead.

„Palun vabandu... tähendab...“ Miks ta vabandas? Absurdne!

Kukkudes tõstis mees reflektorselt käe ja pann liikus hooga Kathleeni pea suunas. Valu võttis silmanägemise ja Kathleen valmistus surema teades, et see annab ta tütrele võimaluse end igavesti paremaks pidada. Kuid siis kõlas vali müts ja võõras vajus põrandale. Mehe pea pörkas valju laksatusega vastu kahhelkive.

Kathleen tardus. Kas nüüd oli kõik või oli mees iga hetk jalule hüppamas ja teda mõrvmas?

Ei. Vastupidi kõigile ootustele oli Kathleen ikka veel püsti, kuid sisse-murdja lamas liikumatult tema jalge ees. Levis alkoholi lõhna ja Kathleen pidi nina kirtsutama.

Joodik.

Ta süda tagus nii kiiresti, et Kathleen pidi muretsema, et see võib iga hetk üles öelda.

Ta hoidis panni ikka kõvasti käes.

Kas sisse-murdjal oli ka kaaslane?

Ta hoidis hinge kinni ja tõstis panni juhuks, kui keegi teine kööki asja uurima peaks jooksuma. Kuid kuulda polnud midagi.

Ettevaatlikult liikus Kathleen köögiukse poole ja pistis pea koridori. See oli tühi.

Paistis, et mees oli tegutsenud üksi.

Lõpuks riskis Kathleen võõrast vaadata.

Too lamas endiselt tema jalge ees: suur, kogukas ja musta riietatud. Muda tema püksisäärel lubas arvata, et ta oli lähenenud maja tagant üle põllu. Kathleen ei näinud mehe nägu, sest too oli näoli põrandale vajunud, kuid tema peahaavast jooksis verd, mis põranda tumedaks tegi.

Peapööritust tundes surus Kathleen käe valutavale peale.

Mis nüüd? Kas on kohatu pakkuda esmaabi kellelegi, kelle oled ise oimetuks löönud? Kas see on abivalmis või silmakirjalik? Või ei ole sisse-murdjale enam esmaabist ega muust abist kasu?

Kathleen tonksas palja jalaga mehe keha, kuid see ei liikunud.